

jim prav v oči, in pogovorimo se kratko in dobro o tem svojem boji, da bodemo vsi na svojem mestu stali kot možaki — kot nepremagljivi katoličani, kot zvesti Avstrijani in kot pošteni Slovani.“

Če bode domovina imela sinove in hčere, katerih prsi so s takim duhom napolnjene, naj nam novo leto prinese dobro ali zlo — vse bodemo srečno prebili.

Davorin Terstenjak.

Dobrovoljka letu 1864.

Pojdi solit se ti, pratika stara!
Da si pobegnila, bil je že čas;
Leto je tvoje zavržena šara;
Prav je, da šlo je že enkrat od nas!

Res je, da lani, ko je se začelo,
Sreče obetalo je kot solí,
Vse mi ta dan je vošiti hitelo,
Srečo sem plačal, — pa prišla le ni!

Taki me vendar res najbolj jezijo,
Ki le od sreče skoz ven govoré,
Tratijo zlati čas, nič ne storijo,
In pa zato še plačilo dobé!

Lani so zdravje mi vsi prerokvali,
Pa me bolelo je večkrat uhó;
In še celó skoz debele očali
Padel nekter je pezdir mi v okó.

Tud' so mi vsi zadovoljnost vošili,
Pa le kaj vedno človeka jezí, —
In še povedati v stiski in sili
Večdel ne smem, kje me čevelj tiší!

Tretji vošili so mirne mi ure, —
Prazne to zopet so bile željé;
Ženske in moške nad mano babúre
Brus'jo jezike si in pa zobé!

Sladke dni tudi vošili so eni,
Toda za tacih dni malo le vem;
Dnevi so taki skor najbolj pošteni,
Kadar se žgancev in zelja najém.

Stara ciganka mi je prerokvala,
Da bom to leto še terno zadel;
Reš, da me tudi je sreča iskala,
Če bi — politike več bil imel!

Stavim, — zadel sem! in jud mi kosmati
Bankovcev tolstih našteje kot drv; —
Kaj vem, kako pa se maček priklati,
V loncu sem jih imel, — vse je požrl!

Staro pokopljemo torej zdaj prat'ko
Radi vsi — in priteženge vse;
Jez sem še spisal nadgrobnico kratko,
Pa je ne bote vsi brali, — — ne, ne!

Ti pa zdaj leto nam novorojeno,
Bodi bolj pametno, to ti povem!
Scer te v sramoto tud' neizrečeno
V črne bom bukve zapisal potem!

Skrbi, da srečne so ure mi tvoje
In da dosežem, kar koli želím,
Skrbi, da bankovce tudi še svoje
Zopet od mačke požrešne dobim!

Skrbi, da tudi jeziki strupeni
Pikali več me ne bodo nikdar!
Dalje, da smôla tud' bolj po ceni,
Če je tud' pasja mast draga, magar!

Z moko in žitom napolni dežele,
Pek pa naj lakoven več tak ne bo!
Zemlje naj bodo kot brusi debele,
Ne pa kot mladega vóla okó!

Pujsov zredí naj prestrašna se čeda,
Bodo klobase naj seženj dolgé;
Česna na cente naj bo in pa méda,
Da so ga site tud' vikše glavé!

Kukovca tista naj letos le kuka,
Ktera pomladi nas razveselí;
Ne pa, ki gleda kot čuk spod klobuka,
V angeljcu vraga cló vidit' želí! —

Lakota, vojska in revšina druga
Letos popolnoma naj se zatré;
In če med polže bi prišla že kuga,
Naj tud' hinavske lizune požrè! —

Več naj sledú ne bo solzne doline,
Mir bo potem in ljubezen povsod.
Ako strupena golazen pogine:
Ves farizejski potuhnjeni rod!

Še le potem bo pravica cvetela,
Kadar resnico smel reči bo vsak;
Scer ga pa taka le spet bo zadela,
Kakor kdaj mene, ko bil sem dijak.

Toraj nam leto! ti bodi pošteno,
Ne kot tvoj oče, ta ničasti nič;
Škodo popravi od njega storjeno;
Potlej porečemo ti, da si tič!

Tudi poplačaj dolgove vse stare,
Novih ne delaj vsaj vendar nikar!
Vedi, da mi siromaške smo pare,
Da nam kot česen ne raste denar!

Mislim, da vendar za hišo domačo
Mora človeku tud' biti kaj mar! —
Kdor za pečjó brez skrbi je pogačo,
Tega, se vé, ne razume nikdar!

Vse to ti povem zdaj, letice mlado!
Ker si otrók — in prav malo še veš;
S sveta odpravi vso grdo navado,
Ako ljudi res osrečiti češ!

In da boš srečne vse storil dežele,
Vsadi le vero in vést med ljudi;
Sreča, pravica spet bote cvetele,
Ako le vragu polomiš kostí!

Panati vrage res težka bo sila,
Strašno na svet jih je s pekla prišlo;
Menda je vraginja mlade rodila,
Starih gotovo kdaj tol'ko ni b'lo!

Nekaj bi hotel ti še naročiti,
Če bi resnica bolj ljubljena b'la;
Pa zavolj nje so judavši srditi
Križali nekdanj še naš'ga Bogá!

Rečem le: Létice novorojeno!
Hočeš, da slavo ti bodem glasil,
Spolni željé mi vse moje — pošteno!
Scer pa ti v žepu bom — figo molil.

—l.

Naše kmetiške hiše — kakošne so in kakošne bi imele biti.

Človeka v srce zabolí, ako vidi, kakošne so večidel hiše na kmetih; že od deleč se večidel kaže, kako nerodne so v vseh rečéh. Če se pa va-nje stopi, tû se še le vidi, kako nespametno in brez pomislika je vse napravljeno; vidi se, da ljudém, ko so hišo stavili, ni mar bilo ne za svetlobo, ne za zdravi zrak, ne za koristno porabo prostora, ne za hišno čednost in snago itd. Z manjšimi stroški bi bili lahko napravili pripravniše poslopje, ako bi bil le um zidar bil. Tako pa so sobe majhne tesne in nizke, da Bog pomagaj! V tacem brlogu leže na kupu starši in otroci, hlapci in kršence, navrh pa še vkvartirani vojaki. Kaj se tû vidi in godí, — kakošen zrak se tû sope — ne bom ti, dragi gospodar, popisoval na drobno.

Nevednim mojstrom-skazom je malokdaj mar, da se nova hiša na mokro zemljo stavi; vse eno jim je, ali so okna na to ali to stran obrnjene; ali solnce v hišo posije ali ne. Pri napravi nove hiše se žalibog najbolj